

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Traducerea și permisiunea de republicare au fost oferite sub autoritatea Direcției Generale Agent Guvernamental, Ministerul Justiției al Republicii Moldova (justice.gov.md). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

The present text and the authorisation to republish were granted under the authority of the Governmental Agent's General Department from the Ministry of Justice of the Republic of Moldova (justice.gov.md). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Direction générale de l'Agent gouvernemental du Ministère de la Justice de la République de Moldova (justice.gov.md). L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

SECȚIA A PATRA

CAUZA MALAHOV c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 32268/02)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

7 iunie 2007

DEFINITIVĂ

12/11/2007

Această hotărâre poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Malahov c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Patra), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Sir Nicolas BRATZA, *Președinte*,

Dl J. CASADEVALL,

Dl S. PAVLOVSKI,

Dl L. GARLICKI,

Dra L. MIJOVIĆ,

Mr J. ŠIKUTA,

Dna P. HIRVELÄ, *judcători*

și dl T.L. EARLY, *Grefier al Secției*,

Deliberând la 15 mai 2007 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 32268/02) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către dna Antonina Malahov („reclamant”), la 9 iulie 2002.

2. Reclamantul a fost reprezentat de către dl A. Petrenco, avocat din Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Pârlog.

3. Reclamantul a pretins, în special, că refuzul instanțelor judecătorești naționale de a examina pretențiile sale, din cauza imposibilității de a plăti taxa de stat, a încălcat drepturile sale garantate de articolele 6 § 1 și 13 ale Convenției și că el a fost discriminat din cauza etniei sale.

4. Cererea a fost repartizată Secției a Patra a Curții. La 22 septembrie 2005, o Cameră din cadrul acelei Secții a decis să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu articolul 29 § 3 al Convenției, ea a decis să examineze fondul cererii concomitent cu admisibilitatea acesteia.

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul s-a născut în anul 1942 și locuiește în Chișinău. El este pensionar.

6. Faptele cauzei, așa cum au fost prezentate de părți, pot fi rezumate în felul următor.

7. Reclamantul a lucrat la o companie din Chișinău. Pe lângă salariu, el susține că a ar primit și onorarii, care erau transferate pe un cont deschis pentru el pe numele companiei. După ce s-a pensionat, el a solicitat companiei să transfere pe contul său toate onorariile acumulate (pe care el le-a evaluat la 25,278 dolari SUA (USD)). Când compania a refuzat să o facă, el a intentat o acțiune judiciară.

8. El a solicitat instanței de judecată să-l scutească de la plata taxei de stat, pe motivul situației sale patrimoniale precare. În special, el a prezentat dovada faptului că unicul său venit era pensia lunară de stat în mărime de 102 lei moldovenești (MDL), echivalentul a 8.7 euro (EUR), cu care el abia supraviețuia.

9. La 28 aprilie 2000, Judecătoria sectorului Rîșcani a scutit reclamantul de plata taxei de stat din cauza situației lui patrimoniale precare. La 31 ianuarie 2001, instanța de judecată a respins acțiunea și a obligat reclamantul să plătească taxa de stat în mărime de MDL 9,600 (EUR 826).

10. Tribunalul Chișinău a solicitat plata în avans a taxei de stat suplimentare pentru examinarea cererii sale de apel. Instanța de judecată a redus această taxă în jumătate (de la suma inițială de MDL 7,200 la MDL 3,600 (EUR 307)) „ținând cont de prevederile articolului 89 al Codului de procedură civilă și situația patrimonială a [reclamantului]”.

11. Reclamantul a semnat două citații, prin care părțile erau informate despre datele următoarelor ședințe de judecată (30 octombrie 2001 și 20 noiembrie 2001), care, de asemenea, conțineau fraza „[Apelantul] Malahova A.S. va plăti taxa de stat în mărime de 3,600 [MDL]”.

12. La 29 octombrie 2001, reclamantul a solicitat instanței de judecată să-l scutească integral de plata taxei de stat, din cauza situației sale patrimoniale (pensia lui era de MDL 143 (EUR 12.2) la acea dată) și a faptului că pretenția sa era legată de activitatea de muncă (el a susținut că onorariile ce nu i-au fost plătite se refereau la „alte pretenții legate de activitatea de muncă” și că, potrivit legii, el trebuia să fie scutit de plata taxei de stat). El a invocat articolul 88 (1) al Codului de procedură civilă (a se vedea paragraful 16 de mai jos).

13. La 20 noiembrie 2001, instanța de judecată a refuzat să examineze cauza sa, deoarece el nu a plătit taxa de stat. Aceasta nu a analizat situația lui patrimonială și nu a răspuns la argumentul acestuia potrivit căreia cauza viza plata pentru activitatea de muncă, care nu era supusă taxei de stat.

14. În recursul său, reclamantul a invocat imposibilitatea sa de a plăti taxa de stat și s-a bazat pe dovada pensiei sale mici, precum și pe faptul că soțul său era șomer și nu avea niciun venit. El s-a bazat pe articolul 89 al Codului de procedură civilă (a se vedea paragraful 16 de mai jos).

15. La 10 ianuarie 2002, Curtea de Apel a menținut încheierea instanței de judecată inferioare. Instanța de judecată, fără a se referi la sursele de venit ale reclamantului și fără a analiza situația sa patrimonială, referindu-se doar la documentele deja existente în dosar, a constatat că reclamantul nu a adus probe care ar demonstra imposibilitatea lui de a plăti taxa de stat. Decizia este irevocabilă.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

16. Prevederile relevante ale Codului de procedură civilă, în vigoare în perioada în cauză, sunt următoarele:

„Articolul 83. Cheltuielile de judecată

Cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat și cheltuielile legate de judecarea pricinii.

Articolul 84. Cuantumul taxei de stat

Taxa de stat se încasează de la persoane fizice ..., pentru cererile de apel și cererile de recurs ...:

(1) pentru cererile de chemare în judecată privitor la litigiile cu caracter patrimonial de la persoanele fizice – 3 % din valoarea acțiunii sau din suma încasată ...;

(11) pentru cererile de apel împotriva hotărârilor instanțelor judecătorești – 75 % din taxa ce urmează a fi plătită la depunerea cererii de chemare în judecată ...;

(12) pentru cererile de recurs împotriva hotărârilor instanțelor judecătorești – 50 % din taxa ce urmează a fi plătită la depunerea cererii de chemare în judecată ...;

Articolul 88. Înselșniri la încasarea taxei de stat

Sunt scutiți de plata taxei de stat în instanțele judecătorești:

1) reclamanții (persoane fizice) - în acțiunile de percepere a sumelor de retribuire a muncii și în alte pretenții legate de activitatea de muncă; ...

Articolul 89. Scutirea de plată, amânarea, eșalonarea achitării taxei sau eșalonarea achitării taxei de stat

În unele cazuri instanța judecătorească (judecătorul), ținând cont de situația patrimonială a cetățeanului, este în drept să-l exonereze integral sau parțial de la plata taxei de stat”

ÎN DREPT

17. Reclamantul a pretins că refuzul instanțelor de judecată ierarhic superioare de a examina fondul cauzei sale a constituit o violare a articolului 6 § 1 al Convenției, care, în partea sa relevantă, prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea ... cauzei sale, de către o instanță ..., care va hotărî ... asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil ...”

18. De asemenea, reclamantul s-a plâns de violarea articolului 13 al Convenției combinat cu articolul 6, deoarece el nu a avut un recurs efectiv în ceea ce privește pretenția sa privind obligarea de a plăti taxa de stat. Articolul 13 prevede următoarele:

„Orice persoana, ale cărei drepturi si libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci

când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

19. Reclamantul s-a mai plâns în temeiul articolului 14 al Convenției, combinat cu articolul 6, susținând că el a fost discriminat din cauza apartenenței sale la minoritatea vorbitoare de limbă rusă. El a declarat că a fost citat în limba română, pe care el nu o înțelegea. Articolul 14 prevede următoarele:

„Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”

20. În final, reclamantul a susținut că articolului 17 al Convenției a fost violat prin „distrugerea intenționată a dreptului său la un proces echitabil” de către autorități. Articolul 17 prevede următoarele:

„Nicio dispoziție din prezenta convenție nu poate fi interpretată ca implicând, pentru un stat, un grup sau un individ, un drept oarecare de a desfășura o activitate sau de a îndeplini un act ce urmărește distrugerea drepturilor sau a libertăților recunoscute de prezenta convenție sau de a aduce limitări mai ample acestor drepturi și libertăți decât acelea prevăzute de această convenție.”

I. ADMISIBILITATEA PRETENȚIILOR

21. Curtea consideră că pretențiile reclamantului formulate în temeiul articolelor 14 și 17 ale Convenției sunt nefondate. El nu a prezentat detalii pentru a le justifica și în dosar nu este nimic care le-ar sprijini. El nu susține că nu a înțeles natura celor două citații (a se vedea paragraful 11 de mai sus) și lui i s-a permis să prezinte toate documentele în limba rusă. Chestiunea propoziției ce apare în citații, privind obligația de a plăti taxa de stat, urmează a fi examinată ca parte a pretenției formulate în temeiul articolului 6 al Convenției.

Prin urmare, aceste pretenții sunt vădit nefondate în sensul articolului 35 § 3 al Convenției și urmează a fi respinse în conformitate cu articolul 35 § 4.

22. Curtea consideră că pretențiile reclamantului formulate în temeiul articolelor 6 și 13 ale Convenției ridică chestiuni de drept, care sunt suficient de serioase încât determinarea lor să depindă de o examinare a fondului. Niciun temei pentru declararea lor inadmisibile nu a fost stabilit. Prin urmare, Curtea declară aceste pretenții admisibile. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 al Convenției (a se vedea paragraful 4 de mai sus), Curtea va purcede imediat la examinarea fondului acestor pretenții.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI

A. Argumentele părților

23. Reclamantul a pretins că refuzul Tribunalului Chișinău și Curții de Apel de a examina fondul pretenției sale, din cauza imposibilității de a plăti taxa de stat, a constituit o încălcare a dreptului său de acces la o instanță, garantat de articolul 6 § 1 al Convenției.

24. Guvernul nu a fost de acord și a considerat că reclamantului i-a fost acordată suficientă asistență prin reducerea taxei de stat care trebuia plătită. Mai mult, el a semnat două documente prin care a confirmat obligația sa de a plăti taxa de stat în mărime de MDL 3,600, astfel recunoscând capacitatea sa de a plăti această sumă (a se vedea paragraful 11 de mai sus). *In fine* reclamantul a beneficiat nu doar de timp suficient pentru a plăti taxele de stat, el a mai beneficiat de o scutire de la plata taxei de stat în prima instanță și de o reducere parțială în instanța de apel.

B. Aprecierea Curții

1. Principii generale

25. Curtea reiterează că articolul 6 § 1 garantează oricărei persoane dreptul la judecarea oricărei pretenții cu privire la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil de către o instanță judecătorească sau tribunal. În acest fel, această prevedere cuprinde „dreptul la o instanță”, din care dreptul de acces, adică dreptul de a institui proceduri civile în fața instanțelor judecătorești, reprezintă doar un aspect; aceasta însă este un aspect care face posibilă beneficierea de celelalte garanții consfințite în paragraful 1 al articolului 6 al Convenției. Caracterul echitabil, public și prompt al procedurilor judiciare nu ar avea nicio valoare dacă asemenea proceduri nu ar fi mai întâi inițiate. În proceduri civile, o persoană poate cu greu să conceapă preeminența dreptului fără existența posibilității de acces la instanțele de judecată (a se vedea, printre altele, *Golder v. the United Kingdom*, hotărâre din 21 ianuarie 1975, Seria A nr. 18, p. 16-18, §§ 34 *in fine* și 35-36; *Z and Others v. the United Kingdom* [GC], nr. 29392/95, §§ 91-93, ECHR 2001-V; și *Kreuz v. Poland*, nr. 28249/95, § 52, ECHR 2001-VI).

26. „Dreptul la o instanță” nu este absolut. Acesta poate fi, prin natura sa, supus limitărilor, deoarece dreptul de acces, prin sine, cere reglementare din partea statului. Garantând părților în litigiu un drept efectiv de acces la o instanță care să hotărască asupra „drepturilor și obligațiilor lor cu caracter civil”, articolul 6 § 1 acordă statului dreptul de a alege liber mijloacele care să fie utilizate în acest scop; deși Statele Contractante se bucură de o anumită marjă de apreciere în acest sens, decizia finală privind respectarea prevederilor Convenției îi aparține Curții (a se vedea *Golder* și *Z and Others*, citate mai sus,

ibidem, și, *mutatis mutandis*, *Airey v. Ireland*, hotărâre din 9 octombrie 1979, Seria A nr. 32, p. 14-16, § 26).

27. Curtea a constatat că, în unele cauze, în special, unde aceste limitări se refereau la condiții de admisibilitate ale căilor de atac sau unde interesele justiției cereau ca reclamantul să aducă garanții privind suportarea costurilor care puteau fi cauzate celeilalte părți prin calea de atac, pot fi stabilite diferite limitări, inclusiv financiare, dreptului de acces al persoanei la o „instanță judecătorească” sau „tribunal” (a se vedea, spre exemplu, *Brualla Gómez de la Torre v. Spain*, *Reports of Judgments and Decisions* 1997-VIII, p. 2955, § 33, și *Tolstoy-Miloslavsky v. the United Kingdom*, hotărâre din 13 iulie 1995, Seria A nr. 316-B, p. 80-81, §§ 61 et seq.).

28. Curtea subliniază că restricția impusă accesului la o instanță judecătorească sau un tribunal nu va fi compatibilă cu articolul 6 § 1, decât dacă aceasta urmărește un scop legitim și există o proporționalitate rezonabilă între mijloacele folosite și scopul legitim urmărit (a se vedea, spre exemplu, *Tinnelly & Sons Ltd and Others și McElduff and Others v. the United Kingdom*, *Reports* 1998-IV, p. 1660, § 72).

29. În continuare, Curtea reamintește că, la examinarea dacă au fost respectate standardele menționate de mai sus, sarcina sa nu este de a substitui autoritățile naționale competente în stabilirea celor mai potrivite mijloace de reglementare a accesului la justiție și nici de a da o apreciere faptelor care au determinat acele instanțe judecătorești să adopte anume o așa decizie, și nu alta. Rolul Curții este de a revedea, în baza Convenției, deciziile luate de acele autorități la exercitarea marjei lor de apreciere și de a stabili dacă consecințele acelor decizii au fost compatibile cu Convenția (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Tolstoy-Miloslavsky*, citată mai sus, ibidem, și *Brualla Gómez de la Torre*, citată mai sus, § 32 *in fine*).

30. În final, Curtea reiterează că controlul său se bazează pe principiul potrivit căruia Convenția nu a fost gândită pentru a garanta drepturi teoretice și iluzorii, ci drepturi practice și efective. Aceasta este mai cu seamă adevărat în ceea ce privește dreptul de acces la o instanță, în lumina locului proeminent al dreptului la un proces echitabil într-o societate democratică (a se vedea *Airey*, citată mai sus, p. 12-14, § 24, și *Ait-Mouhoub v. France*, hotărâre din 28 octombrie 1998, *Reports* 1998-VIII, p. 3227, § 52).

2. Aplicarea acestor principii în această cauză

31. Curtea notează că nicio instanță de judecată nu a examinat în detaliu situația patrimonială a reclamantului. Folosind fraze generale, precum „ținând cont de situația patrimonială a [reclamantului]”, instanțele judecătorești nu s-au referit niciodată la dovezi concrete în acest sens (a se vedea paragrafele 9, 10 și 13 de mai sus). Pe de altă parte, reclamantul a prezentat informații concrete privind pensia sa relativ modestă, care reprezenta unica sa sursă de existență (a se vedea paragraful 8 de mai sus). Nicio instanță de judecată nu a exprimat

dubii cu privire la mărimea pensiei lui și nici cu privire la existența altor surse de venit.

32. Mai mult, deși prima instanță a constatat imposibilitatea reclamantului de a plăti taxa de stat, aceasta l-a obligat să o plătească după ce a respins pretențiile lui. Instanța de judecată nu a explicat motivele schimbării poziției sale și nici nu s-a referit la vreo dovadă care ar fi probat că situația patrimonială a reclamantului s-ar fi îmbunătățit radical. Când Tribunalul Chișinău a examinat cererea reclamantului privind scutirea de la plata taxei de stat, acesta nu a ținut cont de faptul că reclamantul era deja obligat să plătească o taxă de stat în mărime de MDL 9,600. Mai mult, ceilalți MDL 3,600 pe care el a fost obligat să-i plătească pentru ca cererea sa de apel să fie examinată, a însemnat că suma finală datorată de el era cu mai mult de 90 de ori mai mare decât venitul său lunar. Chiar dacă se pare că, cinci ani mai târziu, reclamantul a găsit mijloace pentru a plăti o sumă substanțială drept onorariu pentru reprezentantul său (a se vedea paragraful 48 de mai jos), nu există nimic în hotărârile instanțelor judecătorești care ar sugera că acestea au găsit dovezi că reclamantul era în stare să plătească taxele de stat la momentul evenimentelor.

33. În plus, potrivit legislației naționale (a se vedea paragraful 16 de mai sus), părțile în acțiunile judiciare privind „alte pretenții legate de activitatea de muncă” sunt expres scutite de la plata taxei de stat, indiferent de situația lor patrimonială. Reclamantul s-a referit expres la această prevedere legală în cererea sa de apel, însă instanța judecătorească nu a răspuns la argumentele acestuia (a se vedea paragraful 12 de mai sus).

34. Referirea Guvernului la cele două documente semnate de reclamant nu combate constatările de mai sus, deoarece acestea nu atestă capacitatea reclamantului de a plăti taxa de stat. Mai mult, atunci când au respins cererile reclamantului privind scutirea de la plata taxei de stat, instanțele de judecată nu s-au referit la aceste documente, pe care reclamantul nu putea să nu le semneze, întrucât ele conțineau citații pentru a se prezenta la ședințele judiciare și, prin urmare, acestea sunt irelevante prezentei cereri.

35. Curtea conchide că instanțele judecătorești naționale nu au efectuat o examinare adecvată a capacității reclamantului de a plăti taxele de stat și nu au răspuns la argumentul lui precum că, datorită naturii pretențiilor sale, el avea dreptul la o scutire. Mai mult, taxa de stat solicitată de la reclamant a fost în mod vădit excesivă în comparație cu resursele lui la acea dată.

36. Din aceste motive, Curtea consideră că obligarea reclamantului la plata taxei de stat a reprezentat o limitare disproporțională a dreptului său de acces la o instanță. Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției.

III. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 13 AL CONVENȚIEI

37. Reclamantul s-a mai plâns de lipsa unui recurs efectiv în ceea ce privește pretenția sa, contrar articolului 13 al Convenției, deoarece instanțele de judecată au refuzat să examineze acțiunea sa civilă.

38. Guvernul nu a fost de acord și a solicitat Curții să respingă pretenția.

39. Curtea consideră că pretenția formulată în temeiul articolului 13 al Convenției, în esență, repetă pretenția formulată în temeiul articolului 6 examinată mai sus. Prin urmare, ea nu consideră necesar de a examina separat această pretenție.

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

40. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă”.

A. Prejudiciul material

41. Reclamantul a pretins EUR 25,278 cu titlu de prejudiciu material, reprezentând suma pe care el a pretins-o în cadrul procedurilor judiciare interne de la fostul său angajator și pe care el nu a putut să o obțină din cauza refuzului instanțelor judecătorești de a-i examina cauza.

42. Guvernul a solicitat Curții să respingă această pretenție, întrucât nu a avut loc nicio încălcare a drepturilor reclamantului, iar instanțele judecătorești au întreprins toate măsurile rezonabile pentru a examina cauza lui.

43. Curtea nu vede nicio legătură cauzală dintre violarea constatată a articolului 6 § 1 al Convenției și suma pretinsă în cadrul procedurilor judiciare interne. În special, ea nu poate specula în privința rezultatului procesului judiciar în cazul în care cauza reclamantului ar fi fost examinată în fond. Prin urmare, ea respinge această pretenție de compensare.

B. Prejudiciul moral

44. Reclamantul a mai pretins EUR 7,000 cu titlu de prejudiciu moral suferit ca rezultat al suferinței și umilinței provocate de respingerea fără examinare a cauzei sale de către instanțele judecătorești.

45. Guvernul nu a fost de acord și a solicitat Curții să respingă această pretenție ca nesustenută.

46. Curtea consideră că reclamantului trebuia să-i fi fost cauzat un anumit stres și frustrare ca rezultat al încălcării dreptului său de acces la o instanță. Făcând o evaluare în bază echitabilă, ea acordă reclamantului EUR 1,800 cu titlu de prejudiciu moral.

47. Cu toate acestea, Curtea, de asemenea, notează că reclamantul continuă să suporte consecințele refuzului instanțelor judecătorești naționale de a examina fondul cauzei sale. Ea consideră că cea mai potrivită formă de

redresare a acestei situații continue ar fi examinarea cererii de apel al reclamantului împotriva hotărârii judecătorești din 31 ianuarie 2001 (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Bujnița v. Moldova*, nr. 36492/02, § 29, 16 ianuarie 2007).

C. Costuri si cheltuieli

48. Reclamantul a solicitat EUR 600 cu titlu de costuri și cheltuieli. El s-a bazat pe o chitanță care confirma plata acestei sume reprezentantului său în temeiul contractului nr. 183 din 28 februarie 2006, precum și pe decizia Baroului Avocaților din Republica Moldova adoptată la 29 decembrie 2005, care stabilea nivelul recomandat de remunerare al avocaților care reprezintă reclamantii în instanțele internaționale.

49. Guvernul a considerat această pretenție ca fiind nejustificată, în contextul realităților economice a vieții din Republica Moldova. El a susținut că reclamantul nu a prezentat o copie a contractului cu privire la reprezentarea lui.

50. Curtea reamintește că, pentru ca costurile și cheltuielile să fie rambursate în temeiul articolului 41, trebuie stabilit faptul dacă ele au fost necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime (a se vedea, *Croitoru v. Moldova*, nr. 18882/02, § 35, 20 iulie 2004). În conformitate cu articolul 60 § 2 al Regulamentului Curții, trebuie prezentată o listă detaliată a tuturor pretențiilor, în lipsa căreia Camera poate respinge pretențiile în totalitate sau în parte.

51. Curtea notează că reclamantul nu a prezentat o listă a orelor lucrate de avocatul său asupra cauzei sale. În același timp, este evident că reprezentantul a efectuat un anumit volum de lucru și că plata, care nu pare nerezonabilă, a fost deja făcută, după cum se confirmă prin chitanța. Prin urmare, Curtea admite această pretenție integral.

D. Dobânda de întârziere

52. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* admisibile pretențiile reclamantului formulate în temeiul articolelor 6 și 13 ale Convenției, iar restul cererii inadmisibil;
2. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției;

3. *Hotărăște* că nu este necesar de a examina separat pretenția formulată în temeiul articolului 13 al Convenției;
4. *Hotărăște*
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, EUR 1,800 (o mie opt sute euro) cu titlu de prejudiciu moral și EUR 600 (șase sute euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, care să fie convertite în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii, plus orice taxă care poate fi percepută;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;
5. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 7 iunie 2007, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

T.L. EARLY
Grefier

Nicolas BRATZA
Președinte